

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jana Passera a soudců Mgr. Davida Hipšra a JUDr. Michala Mazance v právní věci žalobce: **Sdružení pohřebnictví v ČR**, se sídlem Prokopa Velikého 197/29, Ostrava – Vítkovice, zastoupeného JUDr. Martinem Nedelkou, Ph.D., advokátem se sídlem nám. Republiky 1079/1a, Praha 1, proti žalovanému: **Úřad pro ochranu hospodářské soutěže**, se sídlem třída Kpt. Jaroše 7, Brno, proti rozhodnutí předsedy úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 18. 3. 2009, čj. UOHS-R 126/2008/01-3227/2009/310/ADr, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 1. 11. 2010, čj. 62 Ca 22/2009 – 146,

takto:

I. Kasační stížnosti **se zamítá.**

II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Rozhodnutí správního orgánu

[1] Úřad pro ochranu hospodářské soutěže (dále jen „Úřad“) zahájil dne 27. 6. 2007 správní řízení z důvodu možného porušení § 3 odst. 1 zákona č. 143/2001 Sb., o ochraně hospodářské soutěže a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochraně hospodářské soutěže“) se Sdružením pohřebnictví v ČR (dále též „účastník řízení“ nebo „Sdružení“).

[2] Na základě provedeného šetření Úřad vydal dne 4. 6. 2008 rozhodnutí čj. S 161/2007/KD-08040/2008/850, v jehož 1. výrokové části konstatoval, že tím, že:

1) valná hromada Sdružení přijala dne 14. 3. 2002 dokument nazývaný „Kodex cti“, obsahující v článku III. bodu 4. (nazvaném „Vzájemné chování mezi podnikatelskými subjekty v pohřebnictví a souvisejících oborech“) v odstavci druhém pravidlo motivující členy Sdružení nepožadovat za své služby ceny nižší, než jsou ceny obvyklé, přičemž toto pravidlo bylo ze strany účastníka řízení do 14. 3. 2008 ponecháno v platnosti a uplatňováno,

2) valná hromada Sdružení přijala dne 17. 3. 2005 dokument nazvaný „Zásady určující základní pravidla práce subjektů ucházejících se o 'Znak kvality' propůjčovaný Sdružením pohřebnictví v ČR“ (dále jen „Zásady Znaku kvality“), obsahující v části „Směrnice pro marketing v pohřebním oboru“ v odstavci nazvaném „Obecně“ zákaz podávání informací srovnávajících ceny mezi konkurenty, přičemž toto pravidlo bylo ze strany účastníka řízení do 14. 3. 2008 ponecháno v platnosti a uplatňováno,

3) v únoru 2003 vydalo Sdružení metodický materiál „Jak postupovat při kopání hrobů“, přepracovaný v dubnu 2004 (jako „Metodický návod pro stanovení ceny za výkop hrobů“) a dále upravený v lednu 2005, který vždy obsahoval návod stanovení ceny za služby poskytované členy Sdružení a který byl účastníkem řízení v období do 10. 3. 2008 rozšiřován,

4) v lednu 2000 Sdružení vydalo metodický materiál „Jak postupovat při určení výše cen nájmu hrobových míst a služeb s nájmem souvisejících“, přepracovaný v březnu 2001, dále v únoru 2003 (jako „Jak postupovat při určení výše cen nájmu hrobových míst a služeb spojených s nájmem od 1. 1. 2002“), dále v dubnu 2004 a v lednu 2007 („Jak postupovat při určení výše cen (i) nájmu hrobových míst a služeb spojených s nájmem, (ii) za výkopy hrobu“), který vždy obsahoval návod stanovení ceny za služby poskytované členy Sdružení a který byl účastníkem řízení v období do 10. 3. 2008 rozšiřován,

5) v dubnu 2004 Sdružení vydalo metodický materiál „Předloha (i) smlouvy o nájmu hrobového místa, (ii) ceníku nájmu a služeb s nájmem spojených“ (ve vztahu k materiálům specifikovaným ad 3), 4) a 5), dále jen „metodiky“ nebo „metodické materiály“), který obsahuje návod stanovení ceny za služby poskytované členy Sdružení a který byl účastníkem řízení v období do 10. 3. 2008 rozšiřován,

Sdružení přijalo a uplatňovalo zakázané a neplatné rozhodnutí sdružení soutěžitelů, které vedlo ve smyslu § 3 odst. 1 zákona o ochraně hospodářské soutěže a v případě jednání vymezeného ad 4) rovněž ve smyslu § 3 odst. 1 zákona č. 63/1991 Sb., o ochraně hospodářské soutěže, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 63/1991 Sb.“) k narušení hospodářské soutěže na trhu pohřebních a souvisejících služeb.

[3] Sdružení byla za shora uvedená porušení zákona č. 63/1991 Sb. a zákona o ochraně hospodářské soutěže uložena pokuta ve výši 500 000 Kč a bylo mu uloženo nahradit náklady řízení ve výši 2500 Kč (3. a 5. výroková část). Úřad podle § 7 odst. 1 zákona o

ochraně hospodářské soutěže jednání popsané v první výrokové části do budoucna zakázal (2. výroková část). Současně účastníkovi řízení uložil jako opatření k nápravě povinnost informovat všechny své členy o tomto rozhodnutí a o zákazu a neplatnosti rozhodnutí sdružení soutěžitelů popsaných v 1. výrokové části rozhodnutí, a dále Sdružení uložil povinnost, aby na svém nejbližším zasedání valné hromady upravilo metodické materiály popsané v 1. výrokové části bodu 3), 4) a 5) tak, aby neobsahovaly ani nepřímý návod stanovení ceny za služby poskytované členy Sdružení (4. výroková část).

[4] Předseda Úřadu zamítl rozklad Sdružení proti shora specifikovanému rozhodnutí Úřadu a rozhodnutím ze dne 18. 3. 2009, čj. UOHS-R 126/2008/01-3227/2009/310/ADr, potvrdil rozhodnutí vydané v prvním stupni správního řízení.

II. Dosavadní průběh řízení před správními soudy

[5] Žalobce napadl rozhodnutí předsedy Úřadu žalobou podanou u Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“). Namítl v ní, že předseda Úřadu, resp. Úřad ve správním řízení porušil zásadu materiální pravdy, neboť nedostatečně zjistil skutkový stav věci. Ve správním řízení byl nesprávně vymezen relevantní trh z geografického hlediska. Nebylo prokázáno, že jednání žalobce je zakázaným cenovým rozhodnutím sdružení soutěžitelů ve smyslu § 3 odst. 1 zákona o ochraně hospodářské soutěže, resp. zákona č. 63/1991 Sb. Žalobce nestanovoval ceny služeb poskytovaných jeho členy, a to přímo ani nepřímo. Předmětné dokumenty žalobce měly nezávazný charakter a jejich plnění nebylo nikdy vynucováno. Z rozhodnutí nelze seznat, jakým způsobem byla stanovena výše pokuty. Uložená pokuta je nepřiměřená a nedůvodně vysoká. Předseda Úřadu, resp. Úřad nedostatečně posoudil celkovou finanční situaci žalobce, neboť výše pokuty představuje téměř 50% z celkových příjmů žalobce. Žalobce současně navrhl, aby krajský soud rozhodl o odkladu vykonatelnosti rozhodnutí.

[6] Krajský soud usnesením ze dne 4. 8. 2009, čj. 62 Ca 22/2009 – 107, zamítl návrh na přiznání odkladného účinku žaloby a rozsudkem ze dne 1. 11. 2010, čj. 62 Ca 22/2009 – 146, žalobu zamítl.

[7] Krajský soud neshledal důvodnou námitku směřující proti vymezení geografického relevantního trhu coby trhu celorepublikového. Spotřebitel má možnost volby pohřebiště bez geografického omezení, přičemž není podstatné, podle jakých kritérií tak činí. Krajský soud nespatřuje mezi jednotlivými územími uvnitř republiky rozdíly ve způsobu a podmínkách poskytování služeb a přístupu k nim či v lokálních spotřebitelských preferencích. Neshledal ani žádné administrativní či faktické překážky poskytování daných služeb, jež by mohly vyvolat překážky střetu nabídky a poptávky mezi jednotlivými lokalitami. I když přenositelnost nabídky mezi jednotlivými územími může být považována za významně omezenou, přenositelnost poptávky vyloučena není. Ve spotřebitelských úvahách mohou při přenesení poptávky, a to i mimo místo bydliště zesnulého či pozůstalých, hrát roli osobní důvody spotřebitelů, konkrétní způsob poskytování služeb, prvek „dobré pověsti“, skladba služeb, cena apod. Podle krajského soudu není ani vyloučeno či významně ztíženo poskytování těchto služeb napříč jednotlivými lokalitami na základě konkrétní poptávky odběratele služeb.

[8] Předseda Úřadu podle krajského soudu nepochybil ani při právní kvalifikaci jednání žalobce coby zakázaného rozhodnutí sdružení soutěžitelů z pohledu § 3 odst. 1 zákona o ochraně hospodářské soutěže a § 3 odst. 1 zákona č. 63/1991 Sb. Krajský soud předeslal, že zakázaná jsou i ta rozhodnutí, která mají za cíl narušení soutěže, aniž by takového cíle bylo byť jen částečně dosaženo. Krajský soud u posuzovaných dokumentů dospěl k závěru, že se bezesporu jedná o výstupy z řádné činnosti sdružení soutěžitelů, jež měly být považovány za dokumenty oficiálního charakteru. Podle soudu byla splněna i podmínka pro to, aby bylo možno jednání žalobce považovat za zakázané rozhodnutí sdružení soutěžitelů, a sice aby toto jednání směřovalo od sdružení směrem k jeho členům. Kodex cti byl souborem vnitřních pravidel, závazných pro všechny členy žalobce, jež bylo zapotřebí dodržovat pro získání i udržení členství ve Sdružení. Zásady Znaku kvality stanovily, že subjekt žádající o propůjčení či udržení tohoto znaku musí dodržovat zásady přijaté valnou hromadou žalobce pro provozování pohřebních služeb. Není rozhodné, že se tento materiál nevztahoval na všechny členy Sdružení. Totéž platí i v případě uvedených tří metodik, které sice nebyly závaznými, neboť mohly být využity jen jako doporučení a návod postupu pro usnadnění podnikání v oblasti pohřebnictví, nicméně obsahovaly model chování, který žalobce, vnímaný jako autorita, pokládá za vhodný a žádoucí. Z jednání Sdružení tak podle soudu vyplývá zřetelná snaha o unifikaci chování svých členů.

[9] Krajský soud ve vztahu k pravidlu uvedenému v Kodexu cti dospěl k závěru, že skutečně motivovalo členy žalobce, aby neposkytovali své služby za „nápadně výhodnějších“ cenových podmínek. Žalobce účtování „nápadně výhodnějších“ cen sice nezakazoval, pouze stanovoval pro takový případ možnost provedení kontroly. Motivace jeho členů je zřejmá. Podle krajského soudu i pravidla, která jsou podle žalobce etická a korektní, mohou být zakázaným rozhodnutím sdružení soutěžitelů. Význam má i to, že členům žalobce bylo toto pravidlo známo, vstupem do Sdružení se zavázali jej respektovat, jeho dodržování potvrdili žalovanému i někteří členové žalobce, žalobci došla i jedna stížnost na porušení tohoto pravidla. Uvedené ustanovení Kodexu cti tedy směřovalo nejen k unifikaci obchodního (soutěžního) chování, ale fakticky se i projevilo. Podle krajského soudu není rozhodné, že Kodex cti neobsahuje ceník ani údaje o konkrétních doporučených nebo minimálních cenách služeb, ani to, že žalobce skutečné ceny účtované svými členy nemusel znát. Stejně tak na posouzení věci nic nemění ani zjištění, že Kodex cti částečně kodifikoval názor části členské základny žalobce.

[10] Krajský soud k Zásadám Znaku kvality konstatoval, že tam stanovené pravidlo míří na odstranění konkurence mezi poskytovateli pohřebních a souvisejících služeb a držitele Znaku kvality omezovalo v jejich jinak možném soutěžním chování a cenovém soupeření. Dané pravidlo omezuje soutěžní prvek ve sdělování informací o cenách konkurence nad rámec zákona č. 40/1995 Sb., o regulaci reklamy. Podle soudu neexistuje pro takový postup objektivní důvod. Tato restrikce umožňuje žadateli či držiteli Znaku kvality, aby v rámci kontraktace argumentoval cenou výlučně v závislosti na tom, zda zákazník má opatřeny dostatečné informace o cenách a nabídce konkurence. Pokud by docházelo k neobjektivnímu srovnávání, mohlo by se jednat o protiprávní jednání např. z pohledu § 50 obchodního zákoníku. Žalobce však není oprávněn prohlašovat takové jednání za zakázané. Krajský soud pokládá za podstatné, že držitelům Znaku kvality bylo toto pravidlo známo, zavázali se jej respektovat, povědomí o jeho existenci a dodržování potvrdili i někteří členové žalobce. Ve vztahu k držitelům Znaku kvality se jednalo o

pravidlo závazné, které na tyto soutěžitele mělo skutečný vliv. Ve vztahu k ostatním subjektům lze dovodit vliv potenciální, neboť i oni se mohli stát držiteli tohoto znaku.

[11] Krajský soud konečně shledal správnost hodnocení žalovaného i ve vztahu k metodickým materiálům. Tyto materiály podle soudu nesloužily jako přímý návod na stanovení konkrétní ceny, neboť nestanovovaly konkrétní a přesné údaje, nýbrž jako shrnutí okolností, které je třeba při stanovení ceny zohlednit. Jelikož obsahovaly podrobný a jednotně využitelný návod postupu, mohly být považovány za nepřímý indikátor postupu směřujícího ke stanovení konkrétní ceny ze strany jednotlivých členů žalobce. Stanovení takto konkrétních pravidel přispělo ke sjednocování cenové úrovně na trhu poskytování pohřebních a souvisejících služeb. Podle krajského soudu nelze přičítat zvláštní význam argumentaci žalobce, že jde o služby zčásti cenově regulované, neboť předmětem regulace je pouze maximální cena nájmu hrobového místa, a ani tvrzení, že provozování veřejných pohřebišť je činností dotovanou. Uvedené metodiky jsou způsobilé koordinovat postupy při stanovování konkrétních cen u členů žalobce, i u jiných subjektů poskytujících pohřební a související služby, neboť i ti se mohli s metodikami seznámit a využít je. Spotřebitel tedy v důsledku takové unifikace soutěžního chování nemá možnost uspokojovat své potřeby výběrem nabídky založené na ceně, jež vzešla ze soutěže na základě rozhodnutí poskytovatele předmětné služby. Jelikož postup podle metodik výslovně potvrdili čtyři členové žalobce a nejméně jedna třetina členů žalobce je využívala při své cenotvorbě jako orientační pomůcku, byl prokázán i jejich skutečný dopad.

[12] Krajský soud dále jako nedůvodnou posoudil námitku porušení zásady materiální pravdy, a to především v souvislosti s rozsahem dokazování. S žalovaným se ztotožnil v hodnocení všech podstatných zjištěných skutečností. Úřad postupoval správně, zjišťoval-li podstatné skutečnosti především z jednotlivých dokumentů, které byly opatřeny u žalobce, poté zjišťoval smysl jednotlivých pravidel a následně u jednotlivých členů žalobce zkoumal, jakým způsobem vnímají jednotlivá pravidla. S ohledem na již zjištěné skutečnosti nezpůsobuje neprovedení cenové analýzy vlivu žalobcova jednání na ceny v oblasti pohřebnictví nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí. Žalobcova argumentace, že většina jeho členů užívala předmětné metodiky při stanovování cen pouze jako orientační pomůcku, nevyvrací závěr o tom, že tyto dokumenty sloužily jako nepřímý návod pro stanovení cen, ani ve vztahu k protisoutěžním účinkům žalobcova jednání nevyvolává potřebu dalšího dokazování. Žalobcem tvrzený etický motiv jednání nevyvrací naplnění deliktu podle § 3 odst. 1 zákona o ochraně hospodářské soutěže a § 3 odst. 1 zákona č. 63/1991 Sb. Krajský soud nedospěl k závěru o porušení zásady materiální pravdy ani s ohledem na odlišný rozsah dokazování oproti jiným, žalovaným v minulosti řešeným případům. Podstatné je, že závěry deklarované žalovaným lze opřít o dokazování v provedeném rozsahu.

[13] Konečně krajský soud potvrdil i zákonnost, přezkoumatelnost a odůvodněnost stanovené pokuty a její výše. Žalovaný řádně zdůvodnil, proč nemohl v daném případě vycházet ze „Zásad postupu Úřadu při stanovování výše pokut“, a sice že žalobce coby profesní sdružení nebyl založen za účelem dosahování zisku. Žalovaný v souladu s § 22 odst. 2 zákona o ochraně hospodářské soutěže správně zohlednil prvek cenové unifikace coby jedno z nejtvrdších omezení hospodářské soutěže i skutečnost, že došlo ke skutečnému narušení soutěže. Konečnou výši pokuty je zapotřebí vnímat ve světle pěti

sbíhajících se deliktů, střednědobé doby jejich trvání i typového charakteru posuzovaného kartelu. Ani skutečnost, že pokuta dosahuje téměř 50% ročních příjmů žalobce, z ní podle krajského soudu nečiní pokutu zjevně nepřiměřenou či likvidační. Složení členské základny sdružení soutěžitelů, provázanost posuzovaného jednání sdružení soutěžitelů s hospodářskou činností jednotlivých členů a skutečnost, že rozhodnutí sdružení soutěžitelů se dotýkalo a skutečně ovlivňovalo činnost jeho členů, jsou skutečnosti, jež je třeba podle krajského soudu zvažovat nad rámec povinných kritérií vyjmenovaných v § 22 odst. 2 daného zákona. Krajský soud má za to, že poměřování výše sankce výlučně finanční situací sdružení soutěžitelů by mohlo být návodem, jak otevřít cestu ke kartelizaci soutěžitelů prostřednictvím jejich sdružení. Jelikož pokuta nebyla uložena ve zjevně nepřiměřené výši, krajský soud nemohl vyhovět moderačnímu návrhu podle § 78 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

III. Důvody uplatněné v kasační stížnosti

[14] Proti rozsudku krajského soudu brojil žalobce (stěžovatel) kasační stížností z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[15] Krajský soud podle stěžovatele nesprávně posoudil vymezení geografického relevantního trhu. Nelze jej definovat jako území České republiky, neboť podmínky na takto vymezeném trhu nejsou homogenní. Stěžovatel má za to, že pohřebiště si nekonkurují, jelikož podmínky zde jsou dostatečně homogenní a zřetelně odlišitelné od jiných oblastí, a to z pohledu nabídky i poptávky. Cena za nájem hrobového místa a služby s tím spojené je regulována výměry Ministerstva financí č. 01/92, 01/2006 a 01/2008. Pokud jde o stranu nabídky, jediným provozovatelem pohřebišť jsou obce. Ty nemohou, s ohledem na uvedené výměry, volně stanovovat ceny za hřbitovní a související služby, a tím pádem nemohou soutěžit o zákazníky s jinými pohřebišti. Stěžovatel s krajským soudem nesouhlasí rovněž v tom, že výběr pohřebiště mohou ovlivňovat jiné než osobní důvody, jako je skladba služeb, cena, dobrá pověst apod. Je jednoznačné, že zde rozhodující roli hrají právě osobní důvody, zejména přání zesnulého být pohřben na určitém místě nebo bydliště pozůstalých. Stěžovatel s odvoláním na rozsudek krajského soudu ve věci *Stavební spořitelny* namítl, že důvody pro výběr pohřebiště nesmí být pouze hypotetické, ale musí mít reálný základ. Krajský soud však reálnost jiných důvodů než důvodů osobních pro volbu pohřebiště neprokázal.

[16] Dále stěžovatel spatřuje nezákonnost rozsudku krajského soudu z důvodu nesprávného posouzení otázky, zda úkony stěžovatele byly způsobilé narušit hospodářskou soutěž.

[17] Stěžovatel ve vztahu ke Kodexu cti vyjádřil nesouhlas s tím, že by shora specifikované pravidlo fakticky motivovalo členy stěžovatele nepožadovat za své služby ceny nižší. Krajský soud měl ono pravidlo vykládat jak v celém jeho kontextu, tak i v kontextu celého Kodexu cti. Nevzal v úvahu ani základní pozornost, kterou bylo možné požadovat po členovi stěžovatele při seznamování se s tímto pravidlem, jakož i znalosti a zkušenosti v oboru, které lze očekávat u členů Sdružení. Pokud by stěžovatel přijal závěry krajského soudu, nemohl by v podstatě nikdy vydat žádný dokument, neboť by vždy existovala možnost, že si jej některý z členů vyloží nesprávným způsobem vedoucím k ohrožení hospodářské soutěže. Podle stěžovatele je pro posouzení daného pravidla

zásadní otázka, zda jeho členům mohl být zřejmý jeho cíl, tedy zabránění neetickému jednání členů stěžovatele, spočívajícímu v účtování nereálně nízkých cen, které se pak odráží v nízké kvalitě poskytovaných služeb, poškozující dobré jméno členů stěžovatele. Možnost provedení kontroly se vztahovala pouze na podezření na neetické chování svých členů. Argumentace krajského soudu, že motivace členů stěžovatele byla založena na pravidlu „*nebudu poskytovat služby za nápadně výhodnější ceny – nebudu mít problémy*“ je umělá a účelová. Členům stěžovatele muselo být zřejmé, že předmětem šetření budou pouze tehdy, pokud se dopustí neetického jednání spojeného s účtováním neobvykle nízkých cen. Tvrzení stěžovatele nemůže zvrátit ani ta skutečnost, že někteří jeho členové vykládali pravidlo tak, jak činí soud. Stěžovatel při kontrole v pohřební službě Harmonie Bučko & Šauer a spol., v. o. s. hodnotil toliko ono etické hledisko, nikoliv přípustnost účtovaných cen. Další členové stěžovatele, na které soud odkazuje, představují toliko zanedbatelný počet, bez vypovídací hodnoty. Z jejich odpovědí nadto nelze vyloučit, že chápali předmětné ustanovení ve vztahu k etickému jednání, jak stěžovatel zamýšlel.

[18] Ve vztahu k hodnocení Zásad Znaku kvality stěžovatel namítl, že i v tomto případě krajský soud předmětné pravidlo nehodnotil v kontextu celého dokumentu. Ani zde nevzal v úvahu základní pozornost, kterou bylo možné po členovi stěžovatele při seznamování se s tímto pravidlem požadovat, jakož i znalosti a zkušenosti v oboru, které lze u členů Sdružení očekávat. Pokud by tak soud učinil, musel by dospět k závěru, že šlo o ustanovení s etickým charakterem, které nemohlo být členy stěžovatele chápáno způsobem, jak činí soud. Skutečnost, že uvedené pravidlo nepředstavovalo paušální zákaz cenového srovnávání, vyplývá z jeho samotného znění i z kontextu Zásad Znaku kvality. Jeho cílem bylo zabránit neetickému jednání v případech, kdy ani držitel Znaku kvality ani zákazník neměli dostatečné informace o nabídkách konkurence. Za těchto okolností může na úkor ostatních konkurentů zákazníkovi nepravdivě tvrdit, že jeho nabídka je nejlepší, což je neetické a protisoutěžní. Dotčené pravidlo mělo naopak podporovat hospodářskou soutěž a zabránit tomu, aby zákazník dostal neobjektivní informace, které by mu bránily v rozhodnutí o využití služeb konkurenta. Jestliže měl člen Sdružení potřebné pravdivé informace, mohl poukazovat na své výhodnější ceny. Pravidlo neobsahovalo zákaz, nýbrž jen nezávazné doporučení, a členy Sdružení nikterak neomezovalo. Nebylo proto způsobilé narušit hospodářskou soutěž.

[19] Konečně se stěžovatel neztotožnil ani s hodnocením jednotlivých metodických pokynů. Upozornil přitom na důvody, pro které byly přijaty: byly vypracovány jako rámcové orientační pomůcky odrážející novou právní úpravu. Subjektům působícím v oblasti pohřebnictví měly usnadnit orientaci v cenové oblasti a zabránit porušování předpisů při výpočtu cen. Metodiky pracují s dosazováním proměnných do doporučených vzorců, bez jejichž znalosti nelze unifikovat či odhadovat budoucí soutěžní postupy členů Sdružení. Stěžovatel zdůraznil, že metodiky nemohly ovlivnit tvorbu cen, neboť její skladbu určují výměry Ministerstva financí, které popisují prvky, ze kterých se má cena skládat a co vše má zohlednit. Krajský soud neprokázal, že by výpočty cen, na něž se metodiky vztahují, bylo možno provést jiným způsobem. Metodiky také nestanovují výši marže, která je pro stanovení konkrétní ceny za službu rozhodující. Stěžovatel uzavřel, že metodiky nebyly způsobilé poskytnout nepřímý návod ke stanovení cen.

IV. Vyjádření žalovaného ke kasační stížnosti

[20] Žalovaný navrhl zamítnutí kasační stížnosti. K námitce nesprávného vymezení geografického relevantního trhu uvedl, že stěžovatel ničím nepodložil, že v dané věci by mělo být vymezeno vícero relevantních geografických trhů a ani to, že pohřebiště jsou vybírána pouze na základě osobních důvodů. Nekonstatoval ani, jaké podstatné rozdíly mezi jednotlivými oblastmi v rámci České republiky by měly existovat při vymezování samostatného relevantního trhu. Žalovaný sám takové odlišnosti v řízení neshledal. Členská základna Sdružení i jeho činnost pokrývaly celé území republiky. Nadto, i kdyby bylo vymezeno více geografických trhů, bylo by předmětné jednání stěžovatele nadále zakázané ve smyslu § 3 odst. 1 zákona o ochraně hospodářské soutěže.

[21] Žalovaný se ztotožnil se závěry krajského soudu i v případě námitky nesprávného posouzení způsobilosti úkonů stěžovatele narušit hospodářskou soutěž. Podle žalovaného nelze celou problematiku případu převádět do roviny etických pravidel a jejich dodržování. Posuzované materiály nelze posuzovat podle jejich označení, ale podle jejich obsahu. Z něj bylo prokázáno, že pravidlo obsažené v Kodexu cti obsahuje zakázané a neplatné cenové ujednání, které narušilo na vymezeném relevantním trhu hospodářskou soutěž. Žalovaný poukázal na případ *Verband der Sachversicherer*, z něhož plyne, že za protisoutěžní rozhodnutí sdružení soutěžitelů lze považovat i pouhé doporučení. Je nepřípustné jakkoliv ovlivňovat konkrétního soutěžitele při tvorbě jeho prodejní ceny. Odůvodňované zásahy do cenotvorby vedou v konečném důsledku k narušení hospodářské soutěže mezi soutěžiteli a k deformaci trhu. Stěžovatel není příslušný k provádění cenových kontrol. I ze samotné kasační stížnosti plyne, že cílem Sdružení bylo zasahovat do cenotvorby svých členů.

[22] Podle žalovaného předmětné pravidlo obsažené v Zásadách znaku kvality fakticky vybízí členy stěžovatele, aby nepropagovali výhody svých cenových podmínek v porovnání s konkurencí, tedy aby nesoutěžili. Uvedené pravidlo vede k unifikaci ceny. Na jeho protisoutěžním charakteru nemůže nic změnit ani to, že se mělo jednat o pouhé doporučení.

[23] Žalovaný nesouhlasí ani s obranou stěžovatele ve vztahu ke třem metodickým pokynům, zejména v tom, že měly usnadnit orientaci v problematice. Materiály obsahovaly jednotný návod postupu, (nezávazné) cenové doporučení způsobilé unifikovat budoucí postupy členů stěžovatele. Předmětem řízení přitom nebylo posouzení, zda je možné vytvořit metodiky jiným způsobem, ale posoudit, zda stávající forma je způsobilá narušit hospodářskou soutěž. Je to stěžovatel, kdo plně odpovídá za obsah metodik.

[24] Žalovaný uzavřel, že byla prokázána způsobilost shora uvedených dokumentů minimálně narušit hospodářskou soutěž, případně bylo šetřením prokázáno, že ji skutečně narušily. To, zda dohoda sleduje jiný cíl, není pro dané posouzení relevantní. Zákaz protisoutěžního jednání neznemožňuje činnost stěžovatele.

V. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[25] Nejvyšší správní soud posoudil důvodnost kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.).

[26] Kasační stížnost není důvodná.

V.1 Námitka vymezení geografického relevantního trhu

[27] První okruh stížních námitek směřoval proti vymezení trhu pohřebních a souvisejících služeb z pohledu geografického, a sice jako území celé České republiky.

[28] Relevantní trh z geografického hlediska je územím, v němž se odehrává soutěž, která má být spravedlivá a skutečná, a proto je na něm zákonem podporována a chráněna. S ohledem na § 2 odst. 2 zákona o ochraně hospodářské soutěže je tato složka relevantního trhu územím, na němž jsou soutěžní podmínky dostatečně homogenní (nikoliv nutně totožné) a na němž soutěžitelé nabízejí pohřebnické a související služby. Příjemci těchto služeb je pokládají za shodné nebo vzájemně zastupitelné z hlediska jejich charakteristických znaků. Při vymezování teritoriálního relevantního trhu je třeba zkoumat, v jak rozsáhlé lokalitě jsou potřeby spotřebitelů po pohřebnických a souvisejících službách (věcný aspekt relevantního trhu) uspokojovány.

[29] Žalovaný při vymezení geografického relevantního trhu položil důraz na pohled konečného spotřebitele, zpravidla pozůstalého. Podmínky pro tyto spotřebitele jsou na celém území České republiky skutečně homogenní a nebylo prokázáno, že by se jednotlivé lokální trhy od sebe lišily natolik, že by bylo třeba v daném případě rozdělit relevantní trh na více území v rámci republiky. Aby bylo možno dospět k závěru zastávanému stěžovatelem, že se na území České republiky nachází více trhů pohřebních a souvisejících služeb, muselo by být zjištěno a prokázáno, že na těchto trzích existují vzájemně odlišné podmínky z hlediska soutěže. Mohlo by se jednat např. o různost cenových hladin nabízených a poptávaných služeb, prokazatelnou odlišnost spotřebitelských preferencí, odlišnost velikosti tržních podílů mezi sousedními oblastmi apod. Tyto faktory nebyly v řízení shledány.

[30] Jednotliví členové Sdružení nabízejí spotřebitelům své služby na celém území republiky. Lze souhlasit, že poptávka pohřebních, kremačních, hřbitovních a obdobných služeb se zpravidla odvíjí od místa bydliště zesnulého či pozůstalých. V řízení však nebylo prokázáno, že by spotřebitelé nemohli tyto služby poptávat v místě jiném. Této možnosti nebrání ani administrativní či jiné bariéry. Přenos nabídky u podstatné části posuzovaných služeb (např. u provozování pohřebiště je přirozeně limitován) není rovněž vyloučen.

[31] Ke kasační námitce nesprávného vymezení trhu provozování pohřebišť je třeba předně konstatovat, že Úřad vymezil celý relevantní trh jako trh pohřebních a souvisejících služeb, neboť dospěl k závěru, že podrobnější členění nemá v dané věci pro vymezení postavení účastníka řízení na trhu významu. Provozování pohřebišť, jak plyne ze správního spisu i z rozhodnutí Úřadu, nepředstavuje stěžejní segment činností, které poskytují jednotliví členové Sdružení. Stěžovatel ostatně nebrojil proti vymezení věcného aspektu relevantního trhu, který byl stanoven šířeji nežli pouze služby spojené s provozováním pohřebiště. Proto je v takovém pojetí třeba přistupovat i k vymezení relevantního trhu z teritoriálního hlediska. Nejvyšší správní soud souhlasí s Úřadem v tom, že podrobnější členění trhu na jednotlivé segmenty pohřebních, kremačních a hřbitovních služeb by nebylo v posuzované věci účelné, a to s ohledem na charakter stěžovatele, který je sdružením soutěžitelů poskytujících všechny tyto služby.

[32] Úvaha stěžovatele, že si pohřebiště nekonkurují, je správná jen ve vztahu k možnosti přenositelnosti nabídky na jiné území. Již krajský soud správně uvedl, že spotřebitel má možnost volby pohřebiště a pro otázku vymezení teritoriálního relevantního trhu, na němž působí stěžovatel, není podstatné, podle jakých kritérií tak činí. Nesprávnou je pak úvaha stěžovatele, že pohřebiště si nemohou konkurovat s ohledem na cenovou regulaci nájmu hrobového místa a s tím spojených služeb. Je pravdou, že provozovatelé pohřebišť nemohou zcela volně stanovit cenu spojenou s pronájmem a užíváním hrobového místa, nicméně se nejedná o závazné stanovení ceny v konkrétní výši, nýbrž toliko o stanovení ceny maximální. Stěžovatel v tomto směru odkázal na Výměry Ministerstva financí č. 01/92, 01/2006 a 1/2008, jejichž charakterem a významem se dostatečně zabýval krajský soud. Nejvyšší správní soud shledal jeho úvahy správnými. K namítanému provozování pohřebišť lze v souladu se závěry krajského soudu konstatovat, že Ministerstvo financí danými výměry přeneslo na obce možnost (nikoliv povinnost, a to pouze při splnění požadavků podle § 1 odst. 6 zákona č. 526/1990 Sb., o cenách, ve znění pozdějších předpisů) cenové regulace nájmu hrobového místa, ale pouze ve vztahu k určení maximální ceny. I proto může být předmětem soutěže konkrétní cena služby, byť omezená ve své horní hranici. Na správnosti vymezení relevantního trhu pohřebních a souvisejících služeb na území celé České republiky nemůže nic změnit ani ta skutečnost, že jedno pohřebiště v určitém území může provozovat vždy pouze jeden subjekt (více veřejných pohřebišť může být spravováno týmž subjektem).

[33] Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že relevantní trh je třeba vždy vymezovat v každém jednotlivém případě, v závislosti na charakteru posuzovaného subjektu a s přihlédnutím ke specifickým rysům jím poskytovaných služeb. Je nepochybné, že jinak bude vymezen trh z věcného i územního hlediska, na němž je posuzováno jednání subjektu, který sdružuje soutěžitele, kteří jsou jinak ve vzájemně konkurenčním vztahu a kteří poskytují celou škálu služeb spojených s provozováním pohřebnictví na jednotlivých místech po celé republice, a jinak by bylo posuzováno jednání jednotlivého podnikatele v oblasti pohřebnických, hřbitovních či kremačních služeb, např. ve vztahu ke konkrétnímu provozovateli pohřebiště, tedy člena takového sdružení (tak ostatně učinil i žalovaný v rozhodnutí ze dne 25. 10. 2004, čj. S133/04-6840/04-ORP, kdy vymezil relevantní trh z hlediska geografického jako trh místní, vymezený městem Prostějovem).

[34] Při vymezování geografického relevantního trhu je proto v daném případě podle Nejvyššího správního soudu zásadní a rozhodnou ta skutečnost, že předmětem správního řízení je jednání sdružení soutěžitelů poskytujících služby v jednotlivých částech celé České republiky. Vymezený relevantní trh v sobě zahrnuje poskytovatele pohřebnických a souvisejících služeb v dostatečně homogenním prostředí, na celém území České republiky. Nejvyšší správní soud neshledal důvody pro to, aby při posuzování jednání sdružení soutěžitelů s celorepublikovou členskou základnou byl trh vymezen úžeji než celé území České republiky z důvodu, že členové Sdružení působí na jednotlivých, územně menších trzích, které se nadto mohou vzájemně překrývat. Právě na takto územně „široce“ vymezeném trhu stěžovatel využíval svého postavení a jeho posuzované jednání mělo dopady, neboť přijetím daných dokumentů byl způsobilý ovlivňovat jednání svých členů na území celé republiky. Nadto, i sám stěžovatel svou územní působnost na svých webových stránkách vymezuje územím České republiky.

[35] Nejvyšší správní soud podotýká, aniž by to mělo vliv na posouzení daného případu, že Úřad při vymezování teritoriálního prvku relevantního trhu nevybočil ani ze své dosavadní praxe v obdobných případech, v nichž posuzoval dopady protisoutěžního jednání jiných profesních či zájmových sdružení soutěžitelů působících po celém území České republiky. Úřad vymezil relevantní trh celorepublikově kupř. ve věci *České komory autorizovaných inženýrů a techniků činných ve výstavbě* (rozhodnutí Úřadu ze dne 15. 12. 2003, čj. S 188/03-7531/03-0RP, pozn. NSS- toto řízení bylo posléze zastaveno, nebylo v něm však zpochybněno vymezení geografického relevantního trhu); ve věci *České lékařské komory* při vymezovaní věcného relevantního trhu služeb ambulantní zdravotní péče (rozhodnutí Úřadu ze dne 4. 1. 2002, čj. S 99/01 -2655 /01-VO II, rozhodnutí předsedy Úřadu o rozkladu vymezení trhu nezměnilo); ve věci *České lékárnické komory* při vymezovaní trhu lékárenské péče a trhu doplňkového zboží prodávaného v lékárnách (rozhodnutí Úřadu ze dne 18. 4. 2005, čj. S 6/05-2990/05-OHS); ve věci *České asociace úklidu a čištění* při vymezovaní trhu poskytování služeb úklidu a čištění (rozhodnutí Úřadu ze dne 28. 6. 2002, čj. S 95/02- 1331/02); a rovněž i ve věci *Asociace užité grafiky a grafického designu* (rozhodnutí Úřadu ze dne 17. 4. 2009, čj. ÚOHS-S070/2008/KD-4545/2009/850).

[36] V tomto směru lze shrnout, že stěžovatel neposkytl argument, pro který by měl být relevantní trh, na němž jako sdružení soutěžitelů působí, omezen toliko na určitou lokalitu v rámci území České republiky. Část rozsudku krajského soudu ze dne 8. 1. 2008, čj. 62 Ca 15/2007, na kterou poukazoval stěžovatel, se nevztahuje k postupům a kritériím při vymezování relevantního trhu, nýbrž k hodnocení potenciální protisoutěžní povahy dohody. Nejvyšší správní soud tudíž neshledal pochybení krajského soudu ani žalovaného ve vymezení relevantního trhu z hlediska geografického. Ani kasační obrana stěžovatele není s to zvrátit správnost závěrů krajského soudu. Nadto lze přisvědčit žalovanému, že v dané věci bylo pro rozhodnutí o tom, zda se Sdružení dopustilo protisoutěžního jednání podstatné především jeho samotné jednání.

V.2 Námitka posouzení jednání stěžovatele z hlediska § 3 odst. 1 zákona o ochraně hospodářské soutěže

[37] Druhá část kasačních námitek směřovala k posouzení protisoutěžního charakteru jednání stěžovatele ve smyslu § 3 odst. 1 zákona o ochraně hospodářské soutěže a zčásti § 3 odst. 1 zákona č. 63/1991 Sb.

Obecná východiska pro posouzení jednání stěžovatele

[38] Dříve než Nejvyšší správní soud přistoupil k posouzení protisoutěžních dopadů jednotlivých dokumentů, zabýval se základními východisky pro posuzování jednání stěžovatele.

[39] Jak bylo zjištěno v průběhu řízení, stěžovatel je dobrovolným občanským sdružením fyzických a právnických osob poskytujících služby v pohřebnictví a příbuzných oborech. Sdružuje podstatnou část soutěžitelů, kteří jsou jinak konkurenty působícími v jednotlivých segmentech vymezeného relevantního trhu. Při hodnocení dopadu jednání stěžovatele na hospodářskou soutěž není podstatné, že svou činnost nevykonává primárně za účelem dosažení zisku, ale to, že je ve smyslu § 2 odst. 1 zákona o ochraně hospodářské soutěže soutěžitelem, jelikož jeho činnost může ovlivňovat

hospodářskou soutěž na trhu pohřebnických a souvisejících služeb (k tomu obdobně viz rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 1. 2007, čj. 1 As 19/2006 - 55, všechna rozhodnutí tohoto soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).

[40] Podle § 3 odst. 1 zákona o ochraně hospodářské soutěže jsou obecně zakázané a neplatné takové dohody mezi soutěžiteli, rozhodnutí jejich sdružení a jednání soutěžitelů ve vzájemné shodě (dále jen "dohody"), jejichž cílem nebo výsledkem je narušení hospodářské soutěže. Stejně tak podle § 3 odst. 1 zákona č. 63/1991 Sb. jsou veškeré dohody mezi soutěžiteli, rozhodnutí sdružení podnikatelů a jednání soutěžitelů ve vzájemné shodě, které vedou nebo mohou vést k narušení hospodářské soutěže na trhu zboží, zakázané a neplatné, pokud tento nebo zvláštní zákon nestanoví jinak nebo pokud ministerstvo pro hospodářskou soutěž nepovolilo výjimku. Nejvyšší správní soud podotýká, že následně vyslovené závěry lze vztáhnout i na jednání stěžovatele vymezené pod bodem 4) první výrokové části rozhodnutí Úřadu, jež je třeba posuzovat z pohledu § 3 odst. 1 zákona č. 63/1991 Sb.

[41] Přijetí rozhodnutí sdružení soutěžitelů je tedy jedním ze tří typů dohod zakázaných v § 3 odst. 1 zákona o ochraně hospodářské soutěže. Nad rámec uplatněných námitek lze uvést, že krajský soud správně poukázal na to, že pro učinění závěru o tom, že soutěžitel porušil uvedené ustanovení, je třeba prokázat, že se jednalo o úkon sdružení (tj. formálně vyjevenou vůli učiněnou osobou, na níž sdružení soutěžitelé přenesli oprávnění k jejímu projevu), který přímo či nepřímo směřuje k jeho členům. Za rozhodnutí sdružení soutěžitelů je třeba považovat nejen rozhodnutí či usnesení orgánů sdružení, ale také stanovy, vnitřní předpisy sdružení či metodické pokyny apod. (k tomu srov. rozsudek Soudního dvora 45/85 ze dne 27. 1. 1987 ve věci „*Verband der Sachversicherer*“, [1987] ECR 00405).

[42] Zákon o ochraně hospodářské soutěže vymezuje protisoutěžní charakter rozhodnutí sdružení soutěžitelů poměrně široce. Stojí na principu potenciální soutěže, čímž působí preventivně. Protisoutěžní charakter tak má i samotné vyjádření vůle sdružení soutěžitelů ovlivnit cenovou politiku svých členů a způsob jejich cenotvorby. Pro kvalifikaci určitého jednání jako zakázaného rozhodnutí sdružení soutěžitelů je třeba, aby z něj alespoň nepřímo vyplývala snaha sdružení o unifikaci budoucího (zde cenového) chování určitého okruhu soutěžitelů – členů sdružení; rozhodnutí však může směřovat i vůči soutěžitelům stojících mimo sdružení. Musí zde vyplynout snaha sdružení nahradit samostatné soutěžní chování jeho členů takovým chováním, jež bude v souladu s rozhodnutím sdružení (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2009, čj. 8 Afs 18/2007 - 81, ze dne 24. 9. 2007, čj. 5 As 55/2006 - 145, nebo Krajského soudu v Brně ze dne 25. 7. 2006, čj. 31 Ca 164/2005 - 59, publ. pod č. 998/2006 Sb. NSS).

[43] Při posuzování protisoutěžní povahy rozhodnutí sdružení soutěžitelů podle § 3 odst. 1 zákona o ochraně hospodářské soutěže není rozhodující, zda určité rozhodnutí je pro členy sdružení přímo závazné, nebo toliko doporučující povahy, zda je namířeno vůči všem jeho členům (Kodex cti) nebo jen jeho části (Zásady Znaku kvality), zda může zasáhnout rozhodování o soutěžním chování pouze členy sdružení nebo zda může jakkoli dopadat i na jednání nesdružených účastníků trhu (volně prodejné metodiky). Stejně tak

nemá na věc vliv to, zda je rozhodnutí výsledkem všeobecného konsensu členů sdružení (viz tvrzení stěžovatele, že Kodex cti je kodifikací názorů části jeho členské základny), nebo jen oprávněných představitelů sdružení.

[44] Zákon o ochraně hospodářské soutěže v § 3 odst. 1 hovoří o dohodách, které vedou nebo mohou vést k narušení hospodářské soutěže. Zakázané jsou proto jak dohody, které vedly ke skutečnému narušení soutěže, bez ohledu na to, zda takový následek sdružení soutěžitelů zamýšlelo, tak i ty dohody, které mají protisoutěžní cíl, avšak takového cíle nebylo, byť jen částečně, dosaženo. Nejvyšší správní soud trvá na tom, že sdružení soutěžitelů je odpovědné za obsah jednotlivých jím vydávaných dokumentů, směřujících vůči jeho členům a i za následky, jenž jeho rozhodnutí může způsobit. Ke konstatování protisoutěžního charakteru rozhodnutí sdružení soutěžitelů tudíž postačí způsobilost dohody narušit soutěž na relevantním trhu (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 1. 2007, čj. 1 As 19/2006 - 55 nebo ze dne 25. 2. 2009, čj. 1 Afs 78/2008 - 721). Možnost či reálnost dopadů na relevantní trh, i počet členů sdružení, potažmo ostatních soutěžitelů, v jejichž činnosti se fakticky projevilo rozhodnutí soutěžitele, jsou okolnostmi, jež se zohledňují při rozhodování o výši sankce za porušení zákona, nikoliv při vyslovení závěru o protiprávnosti tohoto jednání. Zde soud podotýká, že kasační námitky stěžovatele vůči výši uložené sankce nesměřovaly.

[45] Stejně tak není v tomto směru podstatné jaké, či zda vůbec, sdružení soutěžitelů zvolilo kontrolní mechanismy pro dodržování stanovených pravidel a doporučení, a sankce v případě jejich nedodržení. Jak již bylo uvedeno, samotná existence doporučení, byť nevynutitelného pod hrozbou sankce, může mít protisoutěžní charakter.

[46] Podle § 3 odst. 2 písm. a) zákona o ochraně hospodářské soutěže, i zákona č. 63/1991 Sb., jsou zakázané dohody, jež obsahují ujednání o přímém nebo nepřímém určení cen, popřípadě o jiných obchodních podmínkách. Ujednání, které v sobě nese alespoň nepřímý návod určení cenového chování soutěžitelů, má potenciál narušit hospodářskou soutěž, neboť na jeho základě lze identifikovat možné budoucí soutěžní chování (cenovou politiku) soutěžitelů. Pro konstatování narušení soutěžního prostředí tedy není rozhodující, že „pouhé“ doporučení ohledně ceny neobsahuje konkrétní částku výsledné ceny služby ani její složky (k tomu srov. např. rozhodnutí Evropské komise č. 96/438/EC, ve věci *Fenex* nebo rozhodnutí Soudního dvora č. 8/72, ve věci *Vereeiniging van Cementhandelaren*, v němž soud uzavřel, že soutěž je narušena i systémem doporučených cen).

[47] Fungující a spravedlivé soutěžní prostředí je založeno na tom, že každý soutěžitel si sám určuje ceny za jím poskytované služby na základě vlastní cenové strategie a bez spolupráce s ostatními soutěžiteli, s nimiž se střetává na relevantním trhu. Nenarušené soutěžní prostředí je ku prospěchu konečného spotřebitele, proto je institut cenové konkurence třeba chránit. Spotřebitel má právo získat službu za cenu odlišnou, zejména cenu nižší. Zpravidla je pro zákazníky právě cenová nabídka jedním ze základních kritérií pro výběr nabízených služeb. Pokud zde neexistuje zákonný podklad, sdružení soutěžitelů, byť do něj jeho členové vstupují dobrovolně, nesmí cenovou politiku svých členů nahrazovat vlastními rozhodnutími (tj. i doporučeními).

[48] Nejvyšší správní soud s ohledem na shora uvedené premisy přistoupil k posouzení protisoutěžních dopadů jednotlivých dokumentů (rozhodnutí) stěžovatele. Vycházel přitom z toho, že podstatou správního řízení bylo prokázání nebo vyvrácení toho, zda jednotlivé dokumenty vydané Sdružením obsahovaly návod či doporučení na stanovení ceny poskytovaných služeb a zda směřovaly k unifikaci cenového (soutěžního) chování členů Sdružení.

Kodex cti

[49] Nejvyšší správní soud se tedy s ohledem na obsah kasačních námitek zabýval tím, zda Úřad ve správním řízení prokázal, že předmětné pravidlo obsažené v Kodexu cti má skutečně protisoutěžní charakter, tedy že narušuje, resp. je způsobilé narušit cenotvorbu členů Sdružení.

[50] Kodex cti v čl. III. mimo jiné stanovil, že „*Pokud některý podnikatelský subjekt nabízí jinému podnikatelskému subjektu poskytování služby za nápadně výhodnějších podmínek, například cenových, je představenstvo sdružení oprávněno projednat a navrhnout provedení kontroly na dodržování etických zásad práce jak u subjektu, který tyto podmínky nabízí, tak i u subjektu, který tyto služby přijímá (například převoz zesnulých ke kremaci do podstatně vzdálenějších krematorií za nižší ceny než jsou ceny obvyklé atp.).*“ V následujícím čl. IV. bylo obsaženo pravidlo, podle kterého v případě, že podnikatelský subjekt porušuje nebo nedodržuje zásady stanovené v Kodexu cti nebo zákon, zakládá tím důvod pro své vyloučení. Čl. V. pak zakotvil pravidlo, podle něhož každá právnická nebo fyzická osoba, která je stávajícím členem Sdružení nebo která o členství požádá, se dobrovolně zavazuje dodržovat Kodex cti a v rámci svých služeb jej zpřístupnit veřejnosti.

[51] Nejvyšší správní soud ve shodě s žalovaným i krajským soudem dospěl k závěru, že způsob konstituování tohoto pravidla skutečně motivoval členy Sdružení nepožadovat za své služby ceny nižší, než jsou ceny obvyklé. Stěžovatel nápadně výhodnější podmínky, za které považoval i ceny nižší než ceny obvyklé, svým členům výslovně nezakazoval. Je však třeba vyjít z toho, že Kodex cti přijala valná hromada, která je nepochybně orgánem – představitelem Sdružení s jistou mírou autority. Proto je třeba na jí vydávané předpisy s regulativy chování členů pohlížet jako na vyjádření vůle Sdružení o vhodném a žádoucím vzorci chování svých členů a o tom, aby jeho členové stanovená pravidla fakticky dodržovali. Tím pádem regulativ obsažený v Kodexu cti byl způsobilý ovlivňovat (koordinovat či dokonce sjednocovat) rozhodování členů Sdružení, kteří jsou jinak vůči sobě navzájem konkurenty v horizontální úrovni trhu, při stanovování ceny jimi nabízených služeb.

[52] Motivaci členů Sdružení k respektování daného pravidla lze vyvodit i ze stanovení kontrolních a sankčních mechanismů. Kodex cti umožňoval, aby v případě, že některý podnikatelský subjekt má podezření, že jiný subjekt porušuje Kodex cti, tedy i uvedené pravidlo, oznámil tuto skutečnost orgánu stěžovatele. Stěžovatel tak mohl u svého člena provést kontrolu zaměřenou „na dodržování etických zásad práce“. Zjištění porušování jednotlivých pravidel obsažených v Kodexu cti zakládalo důvod pro vyloučení člena ze Sdružení. Nejvyšší správní soud souhlasí s krajským soudem v tom, že vliv tohoto pravidla na členy stěžovatele skutečně spočíval v premise, že v případě, kdy člen bude nabízet své služby za ceny nižší, budou jeho obchodní postupy vystaveny kontrole a

projednávání (vyjádřeno jinými slovy, hrozbě „pozornosti“ ze strany Sdružení), což jistě není pro žádného člena Sdružení žádoucí. Toto pravidlo tak představuje značný motivační faktor k respektování nastavených norem chování. Právní hodnocení krajského soudu v tomto směru není založeno na umělém a účelovém výkladu, jak tvrdil stěžovatel, ale naopak na logických důvodech a racionálním hodnocení.

[53] Stěžovatel svou obranu stavěl na tom, že k zavedení daného pravidla jej vedla snaha o zajištění dodržování etických zásad. Tato argumentace však neobstojí. Jistě lze souhlasit, že pohřebnické služby jsou tou oblastí poskytování služeb, u kterých je pro jejich povahu obzvláště nutno požadovat respektování etických pravidel. Etickým prvkem ovšem nelze odůvodňovat ovlivňování cenové politiky jednotlivých členů stěžovatele. Je třeba trvat na tom, aby se i tyto, podle Sdružení, etické normy nedostaly do rozporu s normami právními. Jistě lze souhlasit, že neetická pravidla nemusí být nutně protisoutěžní. Byť by skutečným záměrem stěžovatele mohlo být zavedení určitých profesních, odborných a etických standardů do pohřebnictví, je třeba v dané věci zkoumat, jak se úkony stěžovatele projevily v soutěžním prostředí na relevantním trhu.

[54] Stejně tak nemůže být úspěšné kasační tvrzení, že cílem přijatého aktu bylo zabránit nabízení služeb za podnákladové či nereálné a tedy "neseriozní" ceny, které mají vliv na kvalitu poskytovaných služeb. Ani podnákladovou cenu nelze bez přistoupení dalších skutečností ztotožňovat s nekvalitou či neetičností nabízené služby. Nabídka služby za cenu nižší, než je v daném místě nebo čase běžná, může být a často také je věcí podnikatelské strategie při získávání nových zákazníků. Právě uvedené rozhodnutí Sdružení je ovšem proti této strategii namířeno.

[55] Na tomto místě lze upozornit na závěry zdejšího soudu vyslovené v rozsudku ze dne 31. 10. 2008, čj. 7 Afs 86/2007 - 107, podle kterých působí-li rozhodnutí orgánu profesní komory omezující soutěžní chování svých členů protisoutěžně, jde o jednání zakázané podle § 3 odst. 1 zákona o ochraně hospodářské soutěže, bez ohledu na to, že jej profesní komora zdůvodňuje snahou zajistit respektování zásad profesní etiky. Profesní komora je obecně oprávněna stanovit pravidla související s respektováním zásad profesní etiky nad rámec povinností, jež by jejím členům jinak vyplývaly z obecně závazných právních předpisů, vždy však při jejich stanovení musí respektovat zákaz dohod narušujících hospodářskou soutěž.

[56] Rovněž tak i dobrovolné sdružení soutěžitelů si může stanovit pravidla chování svých členů směřující k udržení určitých etických, kvalitativních a odborných standardů, a stejně tak i podmínit dodržování těchto pravidel členstvím ve sdružení. Tato pravidla mohou být bezpochyby i jiná než ta, která výslovně plynou z relevantních právních předpisů, a to právě s ohledem na charakter pohřebnických a souvisejících služeb a nezbytnou vysokou míru etického přístupu k zákazníkům – v podstatné míře pozůstalým. I při vymezování těchto etických norem je však třeba bezpodmínečně trvat na tom, aby byly v souladu se zákony a respektovaly zákonná omezení, v tomto případě stanovená v § 3 odst. 1, resp. § 3 odst. 2 písm. a) zákona o ochraně hospodářské soutěže. Žádný právní předpis však neumožňuje, aby Sdružení závazným nebo alespoň doporučujícím způsobem regulovalo či ovlivňovalo výši cen za služby poskytované členy. Do jeho autoritativní působnosti nepatří vydávat ceníky ani obsahově obdobné dokumenty doporučují povahy.

[57] S ohledem na uvedené nelze přijmout ani tu argumentaci stěžovatele, že by v podstatě nikdy nemohl vydat žádný dokument z důvodu, že si jej následně některý z členů vyloží způsobem vedoucím k ohrožení hospodářské soutěže. Na tomto místě nelze než zopakovat, že pro konstatování protisoutěžního charakteru předmětného pravidla v Kodexu cti není primárně podstatné, jak uvedené pravidlo subjektivně chápali někteří členové Sdružení, ale to, zda je taková úprava vzájemných vztahů způsobilá soutěž narušit. To bylo ve správním řízení prokázáno. Není zásadní ani to, nakolik si byli členové sdružení vědomi, že jedním z (případných) cílů Sdružení bylo působit na členy, aby nestanovovali své ceny příliš nízko, ale to, zda lze objektivně takový důsledek stěžovateli přičítat.

[58] Se zřetelem na premisy vyslovené v tomto rozsudku v rámci obecných východisek pro posouzení jednání stěžovatele lze dospět k závěru, že Sdružením přijaté pravidlo adresované jeho členům, je způsobilé ovlivnit jejich jinak samostatné chování při rozhodování o stanovení ceny. Nejvyšší správní soud tak shodně se závěry krajského soudu uzavírá, že přijetí pravidla motivujícího členy Sdružení nepožadovat za své služby ceny nižší než je cena obvyklá, bylo způsobilé narušit soutěž. Neposkytovalo sice přímý návod na stanovení ceny služby, ale, jak již bylo uvedeno, pro protisoutěžní charakter postačí, že přijatý akt lze považovat za zakázané rozhodnutí sdružení soutěžitelů o nepřímém určení ceny ve smyslu § 3 odst. 2 písm. a) zákona o ochraně hospodářské soutěže. Uvedené pravidlo způsobilo, že cenová politika soutěžitelů nemohla být předmětem jejich plně svobodného rozhodování, ale byla ovlivňována a motivována jeho samotnou existencí a s tím spojenou možností kontroly ze strany Sdružení. Jiní soutěžitelé na základě tohoto aktu mohli identifikovat budoucí cenovou politiku členů Sdružení, čemuž mohli přizpůsobit své soutěžní chování. Nejvyšší správní soud souhlasí, že i nezávazné doporučení sdružení soutěžitelů může u svých členů vyvolat očekávání, že se obdobně budou chovat také ostatní členové sdružení. Ačkoliv skutečný dopad pravidla nebyl nikterak zásadní, byl shledán, stejně jako dopad potencionální. Protisoutěžní charakter daného pravidla byl tedy řádně prokázán.

Zásady Znaku kvality

[59] Obdobným způsobem se Nejvyšší správní soud zabýval tím, zda norma obsažená v Zásadách Znaku kvality vykazovala skutečně protisoutěžní charakter, tedy že narušovala, resp. byla způsobilá narušit jinak svobodnou cenotvorbu členů Sdružení.

[60] Stěžovatel v dokumentu Zásady Znaku kvality přijal pravidlo, podle kterého: „*Subjekt se má vyhnout informacím srovnávajícím ceny v případech, kdy si zákazník nemůže opatřit dostatečné informace o cenách a nabídce konkurence...*“.

[61] Držitelé Znaku kvality se v souvislosti s jeho přijetím zavázali, že se budou řídit vnitřními normami stěžovatele, tedy i tímto pravidlem. Nejvyšší správní soud pro úplnost předesílá, že dané pravidlo mělo užší dopad na soutěž, než tomu bylo v případě pravidla obsaženého v Kodexu cti, neboť bylo namířeno primárně vůči držitelům Znaku kvality a dále pak vůči žadatelům o jeho přidělení. To ovšem nemůže nic změnit na protisoutěžní povaze takového ujednání.

[62] Sdružení skrze valnou hromadu v tomto pravidle tedy vyjádřilo přesvědčení, že není korektní sdělovat zákazníkovi, byť pravdivou, informaci, že konkurence má vyšší ceny a tedy, že soutěžitel poskytuje své služby za ceny nižší, a to v případě, kdy potenciální zákazník nemá dostatečné informace o cenách a nabídce konkurence. Podle Nejvyššího správního soudu je možnost objektivního srovnávání cen za tytéž služby jedním z přípustných a žádoucích nástrojů soutěžení na relevantním trhu. Efektivní soutěž je totiž mimo jiné založena na dostupnosti informací poptávajícím zákazníkům o ceně nabízené služby. Zákaz informací srovnávajících ceny mezi členy sdružení soutěžitelů tak ve svém důsledku vede k omezení efektivní konkurence mezi konkurenty (držiteli Znaku kvality) v cenové oblasti.

[63] Krajský soud se zabýval dovoleností stěžovatelem regulovaného jednání i z hlediska jiných zákonů, přičemž správně dospěl k závěru, že zákon č. 40/1995 Sb., o regulaci reklamy nepostihuje „obecně sdělování informací o podmínkách poskytování služeb, např. již v rámci probíhajícího kontraktačního jednání," a na posuzované jednání tak nedopadá.

[64] Tento soutěžní nástroj by se mohl stát nepřípustným v případě naplnění některé skutkové podstaty nekalosoutěžních deliktů vymezených v § 44 a násl. obchodního zákoníku. Zakázané by tedy v daném směru bylo zejména takové jednání, kdy by soutěžitel uváděl nebo rozšiřoval o cenách svého konkurenta na relevantním trhu nepravdivé údaje, které by byly tomuto soutěžiteli způsobilé přivodit újmu (nekalosoutěžní zlehčování ve smyslu § 50 obchodního zákoníku) nebo pokud by ve smyslu § 50a obchodního zákoníku přistoupil k užití nepřípustné srovnávací reklamy [§ 50a odst. 2 písm. a) až h) obchodního zákoníku; např. klamavá, zlehčující reklama, reklama srovnávající služby, které nejsou určeny ke stejnému účelu, a srovnání se týká více znaků, které nejsou podstatné, relevantní, ověřitelné a reprezentativní]. Posuzování takového jednání ovšem nenáleží do pravomoci Sdružení. V žádném právním předpisu pak nelze shledat oprávnění stěžovatele k tomu, aby držitelům, či zájemcům o Znak kvality odebral tento soutěžní nástroj, a to ani za předpokladu, že potenciální zákazník si nemůže opatřit dostatečné informace o cenách nabízených konkurenčními soutěžiteli.

[65] Stejně jako v případě posuzovaného pravidla obsaženého v Kodexu cti, lze i v tomto případě konstatovat, že ani zde se nejednalo o přímé určení ceny služeb stěžovatelem. Předmětné pravidlo nebylo zaměřeno na stanovení či udržování cenové hladiny na určité úrovni, ani neposkytovalo návod cenotvorby členů stěžovatele. Jednání Sdružení však představuje zavedení restriktivního prvku, který je způsobilý omezit jinak přípustné chování členů Sdružení při soutěži o získávání zákazníků a současně omezit efektivní soutěž na relevantním trhu založenou na dostupnosti informací o cenách. Přijetím daného pravidla stěžovatel umožnil ochranu a snížení konkurence nad rámec stanovený zákony. Znovu lze uvést, že pohřebnictví je profesí, která si žádá korektní jednání se zákazníky – pozůstalými. To však neodůvodňuje možnost zbavovat soutěžitele jednoho ze základních nástrojů konkurenčního boje, a sice poukazovat na cenovou výhodnost svých služeb v porovnání s jiným soutěžitelem působícím na témže relevantním trhu.

[66] K námitce stěžovatele, že pravidlo, podle kterého „subjekt se má vyhnout..." není zákazem, ale toliko doporučením, lze toliko zopakovat, že i pokud by toto pravidlo bylo možno vykládat jako „pouhé" doporučení, nic by to neměnilo na jeho protisoutěžní

povaze. I doporučení je projevem vůle stěžovatele o žádoucím vzorci chování sdružených soutěžitelů, které je způsobilé ovlivnit efektivní soutěž na relevantním trhu i budoucí chování soutěžitelů – členů stěžovatele.

[67] Krajský soud uvedené pravidlo posoudil řádně v intencích § 3 zákona o ochraně hospodářské soutěže. Ke kasační argumentaci o etickém charakteru daného pravidla Nejvyšší správní soud odkazuje na závěry, které již vyslovil k téže námitce ve vztahu k pravidlu obsaženému v Kodexu cti. Stanovení etických norem nesmí odporovat normám právním. Stejně shodně soud konstatuje, že předpokladem vyslovení protisoutěžního charakteru tohoto pravidla není v dané věci to, jak si který ze členů toto pravidlo může vyložit, ale to, zda je takový projev vůle sdružení soutěžitelů objektivně způsobilý narušit soutěž mezi poskytovateli daných služeb. Argumentace stěžovatele, že dané pravidlo je třeba posuzovat v kontextu celého dokumentu a při jeho výkladu přihlédnout k základní pozornosti, kterou je možné po členech Sdružení požadovat, je poněkud obecná. Stěžovatel např. nepoukázal na jiné pasáže dokumentu, při jejichž porovnání by krajský či Nejvyšší správní soud mohl dospět k jinému závěru o povaze daného pravidla.

[68] Nejvyšší správní soud v souladu se závěry uvedenými v části zabývající se obecnými východisky pro posouzení stěžovatelova jednání uvádí, že pro závěr o protisoutěžní povaze rozhodnutí není rozhodné, zda ve věci bylo zjištěno chování jednotlivých držitelů Znaku kvality odpovídající předmětnému pravidlu. Kritériím zakázaného protisoutěžního chování a rozhodnutí ve smyslu § 3 odst. 1 zákona o ochraně hospodářské soutěže vyhovuje i samotné vyjádření vůle stěžovatele ovlivnit cenové soupeření a chování soutěžitelů. Nejvyšší správní soud proto shodně s žalovaným i krajským soudem uzavírá, že stěžovatelem přijaté pravidlo, podle kterého se má subjekt vyhnout informacím srovnávajícím ceny v případech, kdy si zákazník nemůže opatřit dostatečné informace o cenách a nabídce konkurenčních soutěžitelů, působí protisoutěžně a jako takové bylo způsobilé narušit hospodářskou soutěž.

Metodické pokyny

[69] Nejvyšší správní soud se konečně zabýval i posledním okruhem kasačních námitek, vztahujících se k otázce prokázání protisoutěžních dopadů metodických materiálů vydaných Sdružením.

[70] Ani tyto podklady nesloužily jako vodítko přímého stanovení výše cen za poskytované služby. Se stěžovatelem lze souhlasit v tom, že bez dalšího z nich nelze zjistit konečnou cenu poskytované služby. Sám stěžovatel v jednotlivých metodických materiálech deklaroval, že materiály nemají sloužit jako návod na stanovení konkrétní ceny v konkrétních podmínkách. Na druhou stranu však tato samotná skutečnost není s to zbavit materiál případné možnosti narušit soutěž. Je třeba vycházet z toho, zda obsah jednotlivých metodik obsahoval alespoň nepřímý návod ke stanovení cen a zda byl v jejich obsahu shledán potenciál narušit hospodářskou soutěž.

[71] Nejvyšší správní soud přisvědčil krajskému soudu i žalovanému, že závadnost jednání Sdružení spočívá v tom, že jednotlivé volně nakoupitelné metodiky poskytly členům i nečlenům relativně podrobný doporučující návod, jakým způsobem vytvořit konečnou cenu, a to v podobě vymezení položek a stanovení postupu při výpočtu.

Současně poskytly jiným soutěžitelům představu o způsobu, kterým mohou oceňovat své služby v konkrétních místních podmínkách jejich konkurenti. Takové pokyny přispívají ke koordinaci činnosti členů Sdružení v oblasti cenové soutěže a současně mají potenciál sjednocovat cenovou úroveň na trhu poskytování pohřebních a souvisejících služeb. Jinými slovy, protisoutěžní charakter vykazuje samotný popis jednotícího postupu při oceňování služeb poskytovaných soutěžiteli. Zakázaným rozhodnutím je i nezávazné cenové doporučení, jež bylo vydáno jménem sdružení soutěžitelů s danou mírou autority, a z něhož lze dovodit, že sdružení považovalo tam uvedené postupy při oceňování služeb za správné a adekvátní, v podstatě tedy za „nejlepší“ a „následováníhodné“.

[72] Stěžovatel má pravdu v tom, že metodiky neurčily výši marže za poskytované služby, pročež z nich nelze přímo stanovit výslednou cenu za službu (stěžovatel uvedl, že soutěžitel má právo zahrnout do celkové ceny i přiměřený zisk). Tuto skutečnost nezpochybnil ani krajský soud ani žalovaný. Pochybení stěžovatele, za něž byl sankcionován, nespočívalo v určení konkrétních cen, ale ve vydání podrobného návodného postupu na stanovení konečné ceny služby. Metodiky obsahovaly algoritmus vycházející z vícera proměnných, které lze v určité míře v okamžiku výpočtu a ve vztahu k místním poměrům alespoň zčásti konkretizovat. Cena služby tedy nebyla metodikami určena, ale byla zčásti určitelná.

[73] I tyto akty Sdružení byly, alespoň v určité míře, způsobilé ovlivnit budoucí soutěžní chování poskytovatelů služeb předmětného segmentu relevantního trhu v cenové oblasti. Jak již bylo uvedeno, není podmínkou postihu, aby nedovolené rozhodnutí mělo za cíl narušení soutěže a nutně k němu přímo směřovalo, tedy např. aby metodiky byly vydány za účelem nedovolené koordinace cenového jednání soutěžitelů, a nikoliv z důvodu pomoci soutěžitelům, jak tvrdil stěžovatel. Protisoutěžní charakter mají metodické materiály tehdy, jestliže jejich obsah vykazoval potenciál omezení soutěže.

[74] Nejvyšší správní soud současně neshledal, že by posuzované metodické materiály dle svého obsahu narušovaly soutěž v takovém rozsahu a stavu závažnosti jako je tomu v případě předchozích dvou rozhodnutí Sdružení. Zdejší soud při hodnocení důvodnosti kasačních námitek nicméně vyšel z toho, že na protisoutěžní jednání stěžovatele je třeba pohlížet také jako na celek. Předmětem správního řízení bylo náležité vystižení protisoutěžního jednání stěžovatele na jedné straně, a to dostatečně určitě, aby bylo oddělitelné od jednání jiného a nemohlo v budoucnu dojít k záměně s jiným skutkem a na druhé straně dostatečně „volně“ na to, aby z něj vyplynula povaha toho, co Úřad stěžovateli vytýká. Zdejší soud přitom dospěl k závěru, že rozhodnutí stěžovatele nebyla způsobilá narušit efektivní soutěž jen tím, že vydal předmětné metodické materiály. Předmětná doporučení obsažená v metodikách současně podporují chápání zbylých dvou materiálů - Kodexu cti a Zásad Znaku kvality. Právě ve spojení se zbylými posuzovanými dokumenty obstojí závěr Úřadu, že k narušení soutěže došlo také přijetím metodických materiálů. Na tomto místě lze rovněž upozornit, že stěžovatel kasační stížností nenapadl rozhodnutí o uložení sankce a její výši, v jejímž rámci měla být posouzena závažnost dopadů přijetí metodických materiálů na relevantní trh.

[75] Nejvyšší správní soud nemohl uznat důvodnost argumentace stěžovatele, dle které metodiky nemohly nikterak ovlivnit cenotvorbu, neboť skladbu ceny služby určují

výměry Ministerstva financí. Soud v části týkající se vymezení teritoriální části relevantního trhu již konstatoval, že Výměry Ministerstva financí č. 01/92, 01/2006 a 1/2008, ve znění účinném v posuzované době, neregulovaly stanovení ceny v takovém rozsahu, aby mohl uzavřít, že postup obsažený v metodikách nebyl způsobilý ovlivňovat cenotvorbu a soutěž na relevantním trhu. Výměry nestanovily jednotlivé složky, z nichž se má výsledná cena skládat, ale umožnily cenovou regulaci formou stanovení maximálních cen u některých pohřebních a souvisejících služeb (ve vztahu k posuzovaným metodikám se jednalo o pronájem pohřebních - hrobových míst). Cena úkonu, nacházející se v rozpětí do této maximální ceny, mohla být nadále předmětem soutěže a v souladu s právní úpravou bylo na jednotlivých poskytovatelích služby, jaké prvky do této ceny zahrnou.

[76] Krajský soud ani Úřad nestíhala v řízení povinnost prokazovat, zda by bylo možno výpočet ceny za poskytované služby stanovit i jiným způsobem, než který byl obsažen v metodikách. Předmětem řízení bylo posouzení, zda dané metodické návody byly způsobilé narušit hospodářskou soutěž. To bylo v řízení prokázáno. Stěžovateli není zákonem svěřena pravomoc určit postup při stanovení ceny předmětné služby a její jednotlivé prvky. Naopak je věcí podnikatelského rozhodování, a to při respektování cenových předpisů, jakým způsobem stanoví cenu poskytované služby, tj. z jakých položek ji vytvoří.

[77] Stěžovatel se nemůže zbavit odpovědnosti za protisoutěžní jednání ani jím tvrzenou potřebou přijetí metodik z důvodu častého porušování předpisů při výpočtu cen. Již na jiném místě tohoto rozsudku bylo uvedeno, že orgány sdružení soutěžitelů jsou odpovědné za zákonnost jím přijímaných rozhodnutí, přičemž své odpovědnosti se sdružení nemůže zbavit ani v případě, kdy by motivem pro přijetí metodik byla snaha o řádnou orientaci jednotlivých soutěžitelů v cenové či právní problematice poskytovaných služeb.

[78] Na tomto místě tak lze uzavřít, že stěžovatel v kasační stížnosti nevyvrátil správnost závěrů krajského soudu o způsobilosti metodik unifikovat obchodní (soutěžní) chování poskytovatelů pohřebních a souvisejících služeb.

V.3 Závěr a náklady řízení

[79] Se zřetelem ke shora vysloveným závěrům Nejvyšší správní soud neshledal napadený rozsudek krajského soudu nezákonným, proto kasační stížnost zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[80] Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá tedy právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 s. ř. s. *a contrario* za použití § 120 s. ř. s.). Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo (§ 60 odst. 1 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s.), Nejvyšší správní soud tuto náhradu nepřiznal, neboť mu podle obsahu spisu žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 18. ledna 2012

JUDr. Jan Passer
předseda senátu